

Recensent: Merthe van der Bruggen

Myra de Weerd: 'Stik maar' Uitgeverij Free Musketeers, Zoetermeer 2013.
ISBN: 9789048430093 (CVA/ Hersenbloeding/Passief drugsgebruik, Arterio-
Veneuze Malformatie (AVM), hersenbloeding bij een vijfjarige/ PO/1). Zie ook:
www.freemusketeers.nl en <http://serahjane.blog.com/>

Soort boek/Ziekte/Stijl:

Informeel maar uitgebreid gedocumenteerd verslag van een vrouw wier gezin gedwongen jarenlang in eigen huis de crackrook van de benedenburen moet inademen. Ze reageert strijdbaar, roept talloze keren hulp in maar vindt geen gehoor. Uiteindelijk vindt het gezin nieuwe woonruimte. Maar dan krijgt hun vijfjarige dochter een hersenbloeding. Het kind blijkt een AVM te hebben. De Weerd weet uit buitenlands onderzoek dat het passief meeroken van crack een hersenbloeding tot gevolg kan hebben. In dit boek roept zij de gemeente Amsterdam, de woningbouwvereniging, politie en justitie op tot het nemen van hun verantwoordelijkheid: het beschermen van de rechten van het kind op een drugsvrij leven. Boek van 201 pagina's.

Over de schrijfster:

Myra de Weerd schreef haar hele leven persoonlijke verhalen voor kleine kring. Nu de zaak rondom haar dochter juridisch aan het verjaren is, heeft ze besloten dit verhaal openbaar te maken. De Weerd heeft sinds kort een radioprogramma, waarin ze mensen een podium biedt om verschillende soorten onrecht aan de kaak te stellen. De programma's zijn op internet te beluisteren op <http://www.talk2myra.com/>

Korte Beschrijving:

Dit boek bestaat uit twee delen. Het eerste deel is een blog waarmee De Weerd haar achterban op de hoogte houdt van het wel en wee van haar gezin. Haar vijfjarige dochter ligt in het ziekenhuis. Zij heeft tot twee maal toe een hersenbloeding gehad uit een AVM, een bloedvatmisvorming. Het tweede deel is een reactie op de vraag hoe een meisje van vijf toch twee keer een hersenbloeding kan krijgen. De Weerd wijt dit aan het passief meeroken van heroïne en verwijst naar buitenlands onderzoek dat dit zou aantonen. Ze beschrijft hoe zij drie jaar lang boven zware drugsverslaafden woonde in een monumentaal hofje in Amsterdam. Via gezamenlijke ruimtes en kieren krijgt de familie dagelijks crackrook binnen in hun eigen huis. Klagen bij de woningbouwvereniging, de gemeente en tientallen andere instanties blijkt zinloos. Een rechtszaak wordt verloren. De verslaafden krijgen dagelijks hulpverleners over de vloer, terwijl het gezin erboven van hulp verstoken blijft.

Wat viel op:

Als lezer raak je al snel betrokken bij kleine Serah, die zo vreselijk ziek is en toch nog zo vrolijk. Je leeft mee met haar moeder, die haar aandacht tracht te verdelen tussen

haar zieke kind en de rest van haar gezin. De gedachte dat deze lijdensweg voorkomen had kunnen worden, maar dat dit door bureaucratisch gestuntel en bewuste tegenwerking niet is gebeurd, is regelrecht alarmerend.

Je zou nog kunnen denken dat het hier om een gezin uit een zwak sociaal economisch milieu gaat. En dat dit een beter opgeleid persoon niet zou gebeuren. Maar dan kom je bedrogen uit. De Weerdt is intelligent, welingelicht en strijdbaar. Toch krijgt ze haar recht niet. Ze is een eenling die de “oplossing” van een lastig sociaal probleem in de weg staat. Het lijkt erop dat ze actief wordt genegeerd, omdat ze de pech heeft geen relevante groep te vertegenwoordigen. Haar verhaal impliceert dat elke Nederlander in haar grondrechten geschonden kan worden zonder daar iets tegen te kunnen ondernemen. Een griezelig idee.

Citaten:

- Pag. 58: ‘Ik wil alleen maar dat de wet wordt nageleefd. Het kan niet dat rechters vinden dat kinderen prima kunnen opgroeien in een crackpand. Crack is verboden omdat het een gevaar voor de volksgezondheid is. De tabakswet verbiedt meeroken, dus dat moet zeker ook voor crack gelden. Amerikaans en Nederlands onderzoek heeft bewezen dat crack hersenbloedingen kan veroorzaken. Dan kun je zeggen: Maar Serah heeft een AVM, waarschijnlijk aangeboren, dus dat was toch wel gaan knappen. Dan zeg ik weer dat Amerikanen waarschuwen voor crack roken als je een AVM hebt.’
- Pag. 153: ‘Ik [...] vertelde dat in verband met de regen Overlast-Els [een medewerker van bureau Zorg en Overlast, red.] niet zou komen. Prompt gaat de benedendeur open en stapt er een hulpverlener uit. “Daar komen ze wel voor door de regen”, schampert Klaas. Het is een cynische constatering van hoe we er voor staan. De hulpverlening komt bijna dagelijks bij de verslaafden over de vloer, om te kijken of ze ergens hulp bij nodig hebben. Ik ben al twee jaar bezig om hulp te krijgen, zonder resultaat. Ik ben knap chagrijnig en verdrietig. [...] Als iemand zegt zich bedreigd te voelen, maar toch het risico wil lopen om geholpen te worden en zich bij de burgemeester meldt, dan zeg je niet een huisbezoek af, een uur van te voren, omdat het regent!’